

Elolvastuk szóról szóra,
hogy mi minden lehet következmény és ok.
Hogy terhes nők, hogy vezetés.
Torokfájásig hallgattunk.
Rádiót kapcsoltam inkább,
muszáj feloldani a kényszer csendjét.
Személyes tünetek latin névvel.
Megnyugtató, hogy többé nem privát,
ijesztő, hogy latin.
Szedni kezdte, 2x1
reggel este – zárőjelezte napjait.
Két-három nap múlva
az arca elmosott pohár lett,
azután tiszta ágynemű.

És egyik nap, mikor a szemetet
vitte le, szembejött vele a lépcsőn.
Köszönt, megemelte kalapját.
Az arcot soha, a hangot azonnal.
És tudta, olyan ösztönösen és csalhatatlanul,
mint egy védekező reflexmozdulat.

Miklya Zsolt

FÉLTÉKENY LENNÉK

Még nem fogtuk egymás kezét,
nem volt rá szükség.
A beszélgetés volt a lényeg.
*Kérve kérlek titeket,
Jeruzsálem lányai,
a gazellákra és a mező szarvasaira:
Ne keltsétek, ne ébresszétek föl
a szerelmet, amíg nem akarja!*
És ha akarja?
Mi van, amikor már akarja?
Felkészültél arra, Jeruzsálem leánya,
amikor szökellve megérkezik
a halmokon keresztül, és kopogtat?
Amikor felém fordultál és én
megmutattam a hajtogatott pókot,
amit a felvételi elbeszélgetésre

mintegy kreatív hajlamaimat
 bizonyítandó magammal vittem,
 ugyanazzal a mozdulattal,
 amivel azóta is minden alkalommal
 megnyílsz, én is, mintegy magától
 értetődően fordultam feléd.
 Hogy ilyen előtte nem volt,
 és azóta sem, csak veled,
 az hosszú folyamat eredménye,
 de tudod, nem az eredmény számít.
 Az eredő inkább. Mikor a kapcsolat
 létrejön, és *akarja*, hogy legyen.

Tapintani, érzékelni akartuk egymást.
 Oralizálni, mint a gyerek.
 A beszélgetés sem más,
 mint a számomra létezel,
 szájammal ismerlek,
 megízlelem a lényedet,
 mert jó, jó veled nagyon.
 Azóta megfogom a kezed,
 kézen fogva sétálunk,
 nem is tudom, mit tennék e nélkül,
 a tenyér, az ujjbegyek ismerete nélkül.
 Féltékeny lennék, nyilván.
 A féltékenység gyökere itt van:
 amikor nem érintelek meg,
 és már nem ismerlek úgy,
 hogy e nélkül is tudjam,
 milyen jó nekem.

Igen, a napi rutin, a mozdulatok
 megszokott egymásutánja,
 amit felpörget a megélhetési kényszer,
 Chaplin kezében a csavarkulcs,
 ott is jár, ahol nem kéne, ott is csavar,
 ahol csak érinteni lenne szabad.
 És nem teheted le, csak járnak
 a fejedben, tekerednek a szavak,
 csavart csavarra halmoz az információcsere.
Tekeredik a kígyó, rétes akar lenni,
 fogtuk egymás kezét a gyerekekkel,
 a játszóteret bejáró laza lánc
 csigavonalban összezsavarodó
 szoros alakzat akart lenni,
 egymásba feledkezni egy pillanatra,
 s amikor már szorult, a rétes,
 pánikreakció helyett váltott a dal,

*tekeredik a rétes, kígyó akar lenni.
A féltékenység gyökere itt van,
kígyó akar lenni, bejárni újra,
laza kötelékben, a tágabb teret.*

Pirult a szívünk és az arcunk.
Nem tekintettük zsákmánynak egymást.
Egymás mellé szegődtünk, csak úgy.
Szegődj ma mellém.
Fogd meg a kezem.
Nem, ne fogd meg.
Csak mondj valamit.
Hallgass. Hallgass meg.
Felelj. Kérdezz. Közölj.
Nem, ne közölj,
csak mondj valamit.
Csak úgy.
Elegem van az információkból.
Elég, ha ismersz.
Ne akarj velem, csak lenni.
Nem lenni ráérünk még,
Jeruzsálem leánya.

Márkus György

A PÉNZ ÉS A KÖNYV: KANT ÉS A NÉMET FELVILÁGOSODÁS VÁLSÁGA (II)

Erdélyi Ágnes fordítása

A női nem elsődleges, természetes célja a fajfenntartás, s az ezzel járó fájdalom és kockázat az aggodalmat és féltékenységet teszi a nő meghatározó érzésévé, akik ezért függő lények, rászorulnak a férfiak védelmére. Ez alapvetően megszabja megismerésük és érdeklődésük irányát. Míg ugyanis az értelem működésének köre a két nemnél egyforma, a „*nő nagy tudománya sokkal inkább az ember és az emberek között a férfi. Bölcselete nem okoskodás, hanem érzés*”.⁴⁷ A nő nevelésének ezért alapvetően gyakorlati dolgokra kell irányulnia. A fáradalmas tanulás és az absztrakt spekuláció valójában nem csupán idegen a nőktől, hanem emiatt „*nemük tulajdonképpeni erényei megsemmisülnek*”.⁴⁸ És Kant gúnyolódik a „tudós” nőknön, akik azért igyekeznek elmélyülten és eredetien gondolkodni, hogy ezzel pótolják hiányzó bájukat. „*Ami a tudós nőket illeti, nekik arra szolgálnak*